

Maggie Gates

Dust Storm

De Griffith Brothers-serie, deel 1

Proloog

Cassandra

Cameraflitsen verblindden me terwijl ik struikelend achter het rode-
loperdecor verdween.

Er klonk geroep vanuit de rij persmensen. ‘Juffrouw Parker, wil
je reageren op de beschuldigingen van Lillian Monroe?’

De hak van mijn stiletto bleef haken achter een snoer met
ducttape eromheen en ik schoot voorover.

Iemand sprong over de barricade en duwde een camera in mijn
gezicht. ‘Is het waar dat je een rechter hebt omgekocht?’

Ik greep mijn tasje vast alsof het een reddingsboei was.

‘Juffrouw Parker! Kijk hierheen!’

Weer een flits.

En nog een.

En nog een.

Mijn aandacht werd getrokken door een cateringbusje dat in
een steeg geparkeerd stond. Ik haastte me ernaartoe, maar ik rende
niet.

De paparazzi hadden een jachtinstinct. Als ik rende, zouden ze
me achternakomen en me levend opeten.

Ik glipte achter het busje en zocht in mijn tasje naar mijn telefoon.
Ik werd bevreemd aangekeken door bedienden en koks die bezig
waren met hun voorbereidende werkzaamheden.

*Negeer die blondine in haar designerjurk gewoon, die zich achter
de champagnekisten verstoppt.*

Met mijn duim scrolde ik door mijn berichten, op zoek naar een
bericht van Tripp.

Niets.

Ik gluurde om de hoek van het geopende portier van het busje terwijl ik op de belknop tikte en wachtte op verbinding.

'Dit is de voicemail van Tripp Meyers. Spreek een bericht in na de toon.'

Ik vloekte binnensmonds en stopte mijn telefoon weer in mijn tasje. Mijn borst voelde strakgespannen aan, alsof er een band omheen zat die elk moment kon knappen.

De auto was er, maar het was die van Lillian. Die zou ik absoluut niet kunnen nemen.

Tripp was waarschijnlijk bezig de schade te beperken.

Dat betekende dat ik er alleen voor stond.

Zuchtend knoopte ik de ceintuur van mijn jas stevig dicht om mijn jurk te verbergen.

Het hoofdkwartier van de Carrington Group lag hier tien straten vandaan, dus ik moest onder de radar blijven en geen aandacht trekken.

Dat zou moeilijk worden, aangezien mijn gezicht op elk scherm in het land te zien was, samen met dat van een achterbakse acteur die me aankeek terwijl ze mijn carrière verwoestte.

Tien straten op torenhoge hakken die mijn voeten nu al open schuurden. *Geweldig*. Als ik mijn hoofd gebogen hield zou ik de tranen kunnen verbergen die ik niet zou moeten laten.

Ik zou het gebouw binnengaan, me verscholen houden voor nieuwsgierige ogen en een plan maken.

Ik moest gewoon even nadenken.

De slangenkuil veranderde in een menigte, opgehitst door het geklik van camerasluiters. Ik wierp een blik in de zijspiegel van het cateringbusje en zag hoe mijn verloofde mijn voormalige cliënt en nieuwe vijand het historische theater uit begeleidde.

De aasgieren waren heel even afgeleid.

En ik zette het op een lopen.

1

Christian

‘Kom op, ijsjes, opschieten!’ riep ik onderaan de trap.

‘Pap!’ antwoordde een van de ijsjes giechelend. ‘We zijn méisjes, geen ijsjes!’

De portofoon die naast de koffiepot lag maakte een krakend geluid terwijl mijn jongste broer CJ verslag uitbracht over de bewegingen van de kudde.

De negenduizend stuks vee die verspreid rondliepen op de Griffith Brothers Ranch hielden ons alert, maar ik was vooral bezig met de twee wervelwinden die zich moesten klaarmaken voor school.

Toen ik boven geen beweging hoorde, legde ik de spatel neer en stak mijn hoofd om het hoekje. ‘Bree! Gracie! Kleed jullie aan, kam jullie haren en poets jullie tanden!’

‘Ik wil vlechten!’ riep Bree, terwijl ze de trap af kwam denderen met het kabaal van een olifant.

‘Ik ook!’ echode Gracie vanuit hun badkamer.

‘Nee! Ik was eerst, neem jij maar een ander kapsel,’ snauwde Bree.

‘Hé! Geen geruzie zo vroeg in de ochtend,’ brulde ik zodanig hard dat ze me vanaf hier konden horen.

‘Maar ik zei als eerste dat ik vlechten wilde!’ brieste Bree, toen ze de keuken binnenstormde en een pannenkoek van de stapel pakte die ik aan het maken was.

Ik spoelde mijn handen af en droogde ze vluchtig aan een handdoek. ‘Jullie kunnen allebei vlechten nemen.’

‘Maar ze aapt me na.’

Alles wat Bree als dertienjarige wilde, was dat Gracie van elf haar niet constant als een puppy achternaliep.

Ik moest grinniken bij de gedachte aan de tijd waarin Gretchen en ik dachten dat het zwaar zou zijn om twee peuters te hebben. Nu stond ik er alleen voor met twee beginnende pubers.

‘Dan maak ik bij haar andere vlechten,’ zei ik, terwijl ik me weer op het fornuis richtte om de laatste pannenkoeken te maken. ‘Pak de kist.’

Bree tilde de enorme viskist waarin ik al hun haaraccessoires bewaarde de keukentafel op en plofte neer op een stoel. Ik schoof een bord met bacon en eieren naar haar toe voor bij de pannenkoek die ze gebietst had. Ze begon luidruchtig te eten terwijl ik de kleine compartimentjes vol elastiekjes, speldjes, kammen, borstels en nog een miljoen andere dingen doorzocht.

‘Wat voor vlechten wil je vandaag?’ vroeg ik gapend, toen ik haar asblonde haar borstelde om de knopen te verwijderen die ze er zelf niet uit had gehaald.

‘Vissengraat,’ zei ze met een mond vol roerei.

‘Strak of losjes?’

‘Losjes. Nonchalant. Met speldjes.’

Het leven was niet makkelijk. Ik moest de ranch runnen. Ik was vader. Ik moest tijd voor mezelf vinden, wat normaal gesproken niet lukte.

Het was waardeloos om alles in mijn eentje te doen, maar ik wilde mijn meiden nooit het gevoel geven dat ze een last waren. Ik was niet overal geweldig in. Dat ik een paar maanden geleden stotterend over menstruatie had gepraat met Bree was daar het bewijs van.

Maar ik deed mijn best.

Ik deed verdorie echt mijn best.

Bree zat muisstil toen ik scheidingen in haar haren maakte en plukjes in elkaar vlocht.

Vlechten waren makkelijk. Het was die klote krultang die me de das omdeed.

De brandplekken op mijn vingers maakten dat duidelijk.

Toen Bree haar bord leeg had, trok ik aan de zijcanten van de nette visgraatvlechten tot ze er losjes en nonchalant uitzagen.

Blijkbaar waren strakke vlechten niet meer cool.

‘Mijn beurt!’ zei Gracie, terwijl ze zich met haar ellebogen een

weg naar de viskist baande. 'Ik wil...'

'Géén visgraatvlechten,' zei Bree bits.

Ik onderdrukte de neiging met mijn ogen te rollen.

Alles wat ik wilde was één ochtend waarop ze niet ruzieden over wie wat kreeg. Was dat te veel gevraagd?

Ik had al op mijn werk moeten zijn.

'Ik wil een vlecht als een kroon rondom mijn hoofd.'

Dit leek Bree tot bedaren te brengen.

Gracie maakte een taco van haar pannenkoek en vulde die met eieren en een piepklein beetje bacon. Vervolgens kwam ze naar de bank toe en ging op haar zij liggen, met haar hoofd op mijn been, en ik vlocht haar haren tot een kroon.

Terwijl ik het uiteinde onder de vlecht vastzette met een speld, riep Bree: 'Oma is er!'

Gracie schoot als een raket van de bank.

'Jullie lunchpakketten staan in de koelkast,' zei ik toen ik alle haarspullen van de bank pakte.

Ze hingen hun rugzak op hun rug en trokken hun schoenen aan. De deur van de koelkast sloeg dicht nadat ze hun lunch eruit gehaald hadden.

Hoezeer ze ook smeekten om de lunch op school te mogen kopen, een huisgemaakte lunch betekende dat ik om ze gaf. Toch?

Misschien moet ik ze gewoon hun lunch op school laten kopen.

Ik streek met mijn hand langs de zijkant van mijn baard terwijl ik toekeek hoe ze daar als pakezels hun spullen pakten.

Mijn moeder zat in haar stationair draaiende busje en de meiden vlogen de achterbank op en deden hun gordel om.

'Dank je,' zei ik tegen mam, met mijn hoofd bij het raampje aan de passagierskant.

Ik probeerde alles te zijn voor iedereen. Vooral voor mijn mensen. En mijn dochters waren mijn mensen.

Toen Gretchen overleed, rouwde ik. Ik nam maar heel weinig tijd om egoïstisch te zijn. En toen raapte ik mezelf bij elkaar en moest ik vader én moeder zijn voor mijn meiden.

Helaas zaten er niet genoeg uren in een dag.

Dus stortte ik uiteindelijk in en accepteerde hulp bij zaken zoals

de kinderen naar school brengen en weer ophalen.

‘Geen probleem,’ zei ze na een slokje koffie uit haar thermobeker. ‘Vergeet niet dat die consultant vandaag komt.’

Ik probeerde boven het geluid van de vastklikkende gordels uit te komen. ‘Volgens mij heb ik gezegd dat dat jóúw probleem is. Ik heb haar niet aangenomen.’

Mam grinnikte. ‘Ik ook niet. Becks heeft haar aanbevolen, en je weet wel beter dan onaardig te doen tegen je schoonzus.’

Ik grinnikte ook en dacht aan de buitenlandcorrespondent met de scherpe tong op wie mijn oudere broer verliefd was geworden toen hij uitgezonden was.

Ja, ik wist wel beter dan Becks tegen me in het harnas te jagen.

‘Je vader vindt het een goed idee. Ik vind dat ook. Gedraag je en dan laat ik je met rust tot etenstijd.’

Ik schuifelde naar het geopende portier om Bree en Gracie op hun voorhoofd te zoenen. ‘Fijne dag. Hou van jullie.’

‘Wij ook van jou, papa,’ zeiden ze tegelijk.

Ik rolde het portier dicht en zag de auto weggrijden over het onverharde weggetje, richting de ventweg die naar het stadje leidde.

Ik keek op mijn horloge. Het was nog geen kwart over zeven.

Ik jogde de treden naar de veranda op, ging het huis binnen en griste een pannenkoek van de stapel. Ik hield hem tussen mijn tanden geklemd terwijl ik Gracies paarse haarborstel pakte om mijn haren klitvrij te maken voordat ik ze bij elkaar bond in een knot.

‘Chef, ben je daar?’

Ik pakte de portofoon op. ‘Zeg het maar.’

CJ’s stem klonk krakend aan de andere kant. ‘Het hek aan de westkant is omgevallen.’

‘Moet ik naar je toe komen?’

‘Nee,’ zei hij. ‘Ik wilde het je alleen laten weten.’

‘Ik ben vandaag voornamelijk in mijn kantoor om de vaccinatiedocumenten bij te werken. Roep maar als je iets nodig hebt.’

‘10-4.’

Sadie kwam binnenlopen, haar gevlekte staart zwaaide opgewonden heen en weer terwijl ze naar me opkeek.

‘Sorry, meisje. Geen koeien voor jou vandaag. Ik moet de administratie doen.’

Beledigd slenterde ze naar de deur toen ik mijn laarzen aantrok en mijn portofoon vastklikte aan mijn riem.

Ik schonk de koffiepot leeg in een thermoskan en jogde de treden af. Ik nam niet de moeite de deur af te sluiten.

Het had zo zijn voordelen om op de ranch te wonen die al generaties lang van mijn familie was. Ik kon de deur openlaten voor als de meiden uit school kwamen. Ik kon mijn sleutels in mijn auto achterlaten. En hoewel ik ze niet al te ver van huis liet gaan, hadden Bree en Gracie genoeg ruimte om lekker te kunnen rennen.

Mijn broer Nate had zich vredig gevoeld in oorlogsgebied. Maar ik?

Ik stapte naar voren en nam het erf in me op; de februarizon kwam net boven de horizon uit.

Dit was mijn koninkrijk.

Mijn koninkrijk kon de pot op.

Ik kneep in mijn neusbrug om een migraineaanval de kop in te drukken en vroeg me af welke Griffith mij met de nalatenschap van de veefokkerij had opgezadeld.

Die verdomde beesten proberen zichzelf om te brengen.

De airconditioning bij het raam sputterde en er vielen hoorbaar druppels in de emmer die eronder stond. Die zorgde er tenminste voor dat de condens geen plas op de vloer vormde.

Ik had de vaccinatiedocumenten heel nauwkeurig doorgenomen om er zeker van te zijn dat alles klopte. De rekeningen waren betaald. Een plakkerig briefje met daarop een aantekening over een hydraulische oliedrukschakelaar die ik moest kopen lag in de prullenbak sinds ik de bestelling had gedaan. Ik wachtte op een telefoontje van de veearts die we onder contract hadden, maar dat wachten was als toekijken hoe verf opdroogde. Ze was een drukbezette vrouw.

Eerlijk gezegd miste ik het om te doen wat CJ elke dag deed. Ik

miste het kameraadschap van op het land werken met de andere medewerkers. Ik miste het om voor het ochtendgloren een paard op te zadelen en pas na zonsondergang naar de stallen terug te keren.

Zo te zien miste Sadie dat ook.

Maar doordat ik het management had overgenomen van mijn vader kon hij met pensioen en had ik een vaster schema zodat ik de meiden voorop kon stellen. CJ had mijn oude rol overgenomen en hij deed het geweldig.

Voor alle anderen was het heel fijn.

Ik keek naar de klok. De meiden hadden dansles en als de veearts nu nog niet gebeld had...

Ik duwde me omhoog uit de oude bureaustoel op wielmpjes die zijn beste tijd gehad had en floot naar Sadie terwijl ik mijn hoed pakte en die op mijn hoofd zette.

‘Kom hier, meisje.’

Gehoorzaam liep ze met me mee naar de schuur.

Libby, het volbloed American Quarter Horse waarop ik al reed sinds ik in de twintig was, snoof luidruchtig toen ik haar optuigde.

Sadie liep rondjes om de schuur en zag er gespannen uit toen ik Libby besteeg en de teugels greep om haar de schuur uit te leiden.

Toen we de hoek om gingen en de schuur met bijgebouwen achter ons lieten, kwam Libby los. Ze briepte en haar hoeven denderden over de modder.

Zodra de gebouwen nog slechts een vlekje in de verte waren begon de stress weg te vloeien. Ik werd omringd door schone lucht en zonneschijn. Sadie, de gepensioneerde werkhond van de ranch, schoot als een kogel vooruit.

Misschien waren we allemaal een beetje gek.

Ik gebruikte dit impulsieve ritje om deze kant van het erf te onderzoeken en te controleren of alles erbij lag zoals het hoorde.

Na een aantal kilometer leek Sadie uitgeput. Toen we bij Nates huis aankwamen trok ik aan de teugels zodat Libby op een drafje verderging.

Er was niemand thuis.

Hm. Dat was vreemd. Bij Nate en Becks thuis was gisteren een leiding gesprongen en ze waren druk bezig de natte bende te

repareren. Becks werkte als buitenlandcorrespondent en was momenteel met zwangerschapsverlof. Ze had hier moeten zijn.

Behalve mijn moeder had ik vandaag op de camera's geen ander voertuig het erf zien verlaten.

Shit.

Libby moest mijn urgentie aangevoeld hebben toen ik haar weer aanspoorde tot een galop. De hond haakte af en slenterde over het pad naar mijn huis, maar ik ging richting de hoofdingang van de ranch.

Becks zat met haar handen op haar zwangere buik op de veranda van het huis van mijn ouders. Ze keek naar de stofwolk die veroorzaakt werd door de banden van een sedan die over de oprit stooft.

Ze droeg haar rode haar in een knot boven op haar hoofd en ze had een kop thee in haar hand. Ik had me geen betere schoonzus kunnen wensen. Ze was totaal anders dan Nates eerste vrouw Vanessa.

Hoewel het op dat moment vreselijk was geweest om hem zo verscheurd te zien, had het niemand verbaasd dat ze gingen scheiden.

Wat ons wél verbaasde was dat we hem op tv een verslaggever uit het puin zagen redden tijdens zijn missie.

Maar het had goed uitgekapt voor hen. Bree en Gracie waren dolblij dat ze nu een neefje of nichtje kregen.

Op veilige afstand van het huis liet ik Libby tot stilstand komen zodat ik zicht had op de sedan toen die stopte. Het portier aan de bestuurderskant ging open en er sprong een man uit de auto.

Hij trok zijn neus op terwijl hij de omgeving bekeek.

Geweldig.

Becks had een arrogante stadssnob voor ons geregeld.

Dit ging rampzalig worden.

Libby brieft misnoegd.

Toen ging het andere portier open.

Blond haar danste in de wind als gouden stralen. De vrouw rechte haar rug en draaide zich om, om vanachter haar enorme zonnebril de omgeving te bestuderen.

Libby liep langzaam naar voren, waardoor ik de vrouw stiekem van achteren kon bekijken.

Ze had ontzettend sexy benen en een bijpassende kont.
Haar vingers spanden zich toen ze het portier vastpakte en
dichtsloeg. De zon viel op iets glinsterends aan haar hand.
Het was verdomme een verlovingsring.

2

Cassandra

Verbannen. Met een spoor van rook in mijn kielzog ontvluchtte ik Manhattan als een crimineel die op de vlucht was. Er zaten ruim zevenentwintighonderd kilometer tussen mij en het leven dat ik onvermoeibaar zo zorgvuldig had bewaakt.

We hebben tijd nodig om alles te laten bezinken.

De situatie is te onstabiel.

We halen je terug zodra iedereen zijn aandacht op een nieuwe headline gericht heeft.

Ik haatte Texas nu al. De lucht was zo zuiver dat ik er misselijk van werd. Ik kreeg hoofdpijn van het briesje.

Tripp keek me doordringend aan terwijl hij de huurauto over de hobbelige ventweg stuurde. 'Ik geloof niet dat een media-black-out inhoudt dat je de headlines bekijkt.'

'Ik moet zien hoe ze het draaien.'

Met een snelle polsbeweging pakte Tripp mijn telefoon van me af.

'Lillian is jouw probleem niet meer.'

'Maar toch is ze nog steeds een probleem.'

'Nou, ze is nu mijn probleem,' zei hij met een vreemde mix van minachting en beslistheid.

Dat was het probleem als je verloofd was met een collega. Nou... in feite was Tripp mijn baas. Maar dat was slechts semantiek.

Ik keek naar de glinsterende diamant aan mijn vinger en ik wilde dat die een vallende ster werd.

Ik zou een tijdsmachine gewenst hebben om me mee terug te nemen naar het begin van de week, toen ik een baan had. Toen ik

gerespecteerd werd. Toen ik niet door mijn baas die mijn verloofde was geworden verbannen was naar de *Lone Star*-staat.

Ik leunde achterover in mijn stoel, deed mijn ogen dicht en telde tot drie. 'Ik weet niet waarom je het een goed idee vindt me op een of andere ranch te verbergen. En hou op met proberen me te overtuigen dat het een bedrijfsontwikkelingsproject is. We weten allebei dat ik een time-out krijg.'

Tripp reikte naar mijn hand, maar die trok ik snel weg. Ik voelde me op dit moment niet bijzonder aanhalig.

Slik een degradatie en neem het project Rebecca Davis – nu Rebecca Griffith – aan, of je kunt uitkijken naar ander werk.

Tripp noemde het crisismanagement. Ik noemde het een ultimatum.

'Het is voor je eigen bestwil. Honderd procent van de mensen leest de headline, vijftig procent leest het artikel zelf en niemand leest de rectificatie. Onder de radar blijven en iedereen de kans geven om te vergeten wat er is gebeurd, is beter dan rectificaties en naamswijzigingen eisen,' zei hij, waarmee hij een aangename draai aan de situatie gaf.

Het was ontzettende bullshit.

En ik zou overspoeld gaan worden met bullshit van Bijbelse proporties.

'Ik ben geen angsthaas. Ik kan dit rechtzetten.'

'Dat je het kunt rechtzetten betekent niet dat dat jouw taak moet zijn.' Hij sloeg links af een modderpaadje op. 'Ik moet aan de zaak denken. En als jij om mij en om je baan zou geven, zou je ook denken aan wat het beste is voor de zaak. Wil je gelijk hebben of wil je winnen?'

'Ik kan niet winnen vanaf de strafbank.'

Tripp snoof spottend. 'Een bedrijfsontwikkelingsproject is nauwelijks een strafbank te noemen, Cassandra.'

'Je stuurt me naar Texas.'

'Een van de grootste staatseconomieën in het land.'

'Op een veeranch,' siste ik, waarna ik mijn blik naar de Manolo's aan mijn voeten liet gaan. Die waren niet gemaakt voor modder. *En ik ook niet.*

Ik zou in mijn kantoor moeten zitten om persberichten voor te bereiden zodat ik de geruchten over Lillian Monroes zeer publieke instorting de kop kon indrukken. Ik zou telefoontjes moeten plegen en vergaderingen moeten plannen om een andere draai aan het verhaal te geven en het publiek welwillend te stemmen.

In plaats daarvan lag Lillian te zonnen op een jacht in Spanje en zou ik alle bullshit over me heen krijgen.

Tripps gezichtsuitdrukking was onaangedaan. 'Ik weet dat het niet optimaal is, maar dit is het beste voor iedereen.'

Geweldig. Nu praatte hij tegen me met zijn journalistenstem.

Ik staarde uit het raampje naar de grasvelden die we voorbijreden.

'Hoe zit het met ons? Hoe kan dit het beste zijn voor ons? En onze bruiloft dan?' Mijn keel verstrakte, maar het lukte me om dat gevoel weg te slikken en mijn pokergezicht op te zetten. 'Wanneer kan ik terugkomen?'

Tripp glimlachte geruststellend. Hij was van begin af aan met zijn hoofd niet bij het gesprek. 'Zodra het rustiger wordt kunnen we het over een datum hebben. De optiek is...'

'Belangrijker dan ons welzijn.'

Dat gezegde kende ik heel goed. Tripp zei het telkens als hij de zaak of een van zijn cliënten boven onze relatie stelde.

Accepteer het. Laat een glimlach zien. Deins niet terug. Zorg dat ze je niet zien breken.

Ik vroeg me af waarom ik überhaupt een ring had. Was dat ook slechts optiek?

Hij had nieuwe journalisten al vaak gezegd een nepverlovingsring te dragen. Het zorgde ervoor dat de roddelbladen er niet over zouden speculeren of onze PR-experts dateten met de cliënten die ze vertegenwoordigden.

Ik draaide de ring rond mijn vinger.

Nee... hij was niet nep.

Hij had me een aanzoek gedaan. We hadden een verlovingsfeestje gehad. We hadden...

Geen datum.

Geen jurk.

Geen bruidsmeisjes of -jonkers.

We hadden niets.

‘Pokerface,’ zei hij toen er een boerderij in zicht kwam.

De auto liet een stofwolk achter. Ik zette mijn zonnebril op en nam mijn nieuwe gevangenis in me op.

Tripp parkeerde de auto en gaf me mijn telefoon terug.

Geen bereik. Niet één streepje. Ik was echt verbannen.

Zonder iets te zeggen sprong Tripp de auto uit.

Ik moest het onvermijdelijke maar niet uitstellen. *Pokerface*.

Mijn stilettohak zakte in de modder toen ik de auto uit stapte en ik verplaatste mijn gewicht naar mijn tenen. Februari in Texas was in elk geval beter dan februari in New York.

Rechts van me doemde een schaduw op.

Wauw. Doordat de zon hem van achteren bescheen, zag ik alleen een silhouet.

Maar verdomme, wát een silhouet!

Het paard was een beetje angstaanjagend. Waren alle paarden zoveel groter in het echt? Ik had me altijd voorgesteld dat ze er meer benaderbaar uitzagen.

Dat ding was een tank.

Het paard verschoof iets, waardoor het gezicht van de man verlicht werd door zonnestralen.

Zijn gezicht werd nog steeds grotendeels overschaduwde door de rand van zijn cowboyhoed, maar ik kon een dikke baard zien en lang haar dat in een knot in zijn nek zat.

De ruiter plantte zijn zware laarzen in de stijgbeugels. Mijn blik ging omhoog van zijn lange, forse dijen naar zijn brede handen die nonchalant op het zadel rustten. Zijn borst was breed en liep geleidelijk over in een zachte buik. Zijn geruite overhemd zat in zijn broek gestopt, waardoor zijn ronde middel geaccentueerd werd. Het was zowel netjes als ruig.

Ik wilde niet dat hij me zag staren, dus ik wendde mijn blik af en sloeg het portier dicht. Mijn kuitten deden pijn toen ik op mijn tenen om de auto heen liep.

‘Je bent er.’ Rebecca Griffith sjokte de treden van de veranda af met een hand op haar zwangere buik.

Toegegeven: het was al een tijd geleden dat we elkaar voor het laatst

gezien hadden. Ze had New York verlaten voor een groenere omgeving, terwijl ik de ladder bleef beklimmen tot de dag dat ik een metaforische stiletto in mijn gezicht kreeg en naar beneden donderde, de put in.

‘Kijk jou eens,’ zei ik en ik toverde een glimlach op mijn gezicht.

Becks kreunde. ‘Ik weet het. Ik heb het gevoel dat ik op ontploffen sta. En in ons huis is een leiding gesprongen, dus we logeren bij Nathans ouders. Momenteel slaap ik op de bank, want ik vind het vreselijk om de trap op te moeten om naar bed te gaan.’ Ze lachte.

‘Sorry, dat was te veel informatie. Hoe was de vlucht?’

Tripp deed zijn mond open – waarschijnlijk om zich te beklagen over het overvolle vliegtuig – maar ik was hem voor.

‘Prima. Dank je.’

Er kwam een oudere man bij Becks staan. Hij leek precies op de cowboy, maar dan iets netter.

Wat ooit een peper-en-zoutkleurige baard moest zijn geweest, was nu alleen nog zoutkleurig. Hij droeg een flanellen overhemd dat in zijn blauwe spijkerbroek gestopt zat en een paar laarzen dat betere tijden had gekend.

‘Mevrouw,’ zei hij, terwijl hij zijn cowboyhoed even optilde en zijn hand uitstak. ‘Het is me een genoegen u hier te ontvangen.’ Zijn blik ging naar Tripp. ‘En wie is deze knul hier? Je chauffeur?’

Tripp lachte spottend. ‘Tripp Meyers. Vicevoorzitter Publiciteit van de Carrington Group.’

De oudere heer keek hem met een onverstoorbaar uitgestreken gezicht onderzoekend aan. ‘Die eh... groep van jou, stuurt die altijd een vicevoorzitter als begeleider?’

Het grind achter me maakte een knarsend geluid. Er viel een donkere schaduw over ons heen, als een donderwolk.

‘Het geeft niet erg veel vertrouwen dat ze een oppas nodig heeft.’ Het diepe geratel achter me deed me huiveren.

‘Tripp is mijn verloofde,’ zei ik ter opheldering, waarmee ik de controle over het verhaal nam. Hoewel ik echt niet blij was hier te zijn, was mijn boetedoening de snelste manier om mijn leven weer op de rit te krijgen.

Iemand snoof, en ik wist niet zeker of het de cowboy of het paard was.

Ik trok een zakelijk gezicht en legde mijn hand op Tripps arm. ‘Hij had even tijd om me uit te komen zwaaien voordat hij naar Europa gaat.’

De schaduw achter me was stil. De uitdrukking van de oude man verzachtte. Becks zag eruit alsof ze moest overgeven.

Zo voelde ik me eerlijk gezegd ook. Maar vandaag had ik geen tijd voor onverwacht braaksel.

‘Nou,’ zei de oude man. ‘Leuk jullie beiden te ontmoeten. Ik ben Silas Griffith.’ Hij wees naar de figuur achter me. ‘Ik ben zijn vader en binnenkort word ik weer opa, van deze hier.’ Hij wees naar Becks’ buik.

Tripp had een zenuwtrekje bij zijn oog van irritatie. ‘Kunnen we de boerse beleefdheden overslaan?’ vroeg hij spottend, met opeengeklemd kaken in een ge oefende discretie.

‘Meneer Griffith, ik wil u graag zo snel mogelijk spreken over de huidige financiële status van de ranch en de leveringen die u zich voorstelt aan het einde van mijn contract.’

Zijn snor bewoog geamuseerd terwijl hij een verweerde vinger opstak en achter me wees. ‘Dan zul je met dié meneer Griffith moeten praten.’

Ik draaide me om en botste bijna tegen een muur aan.

De cowboy was van zijn paard gesprongen. Hij had zijn dikke armen over elkaar geslagen voor zijn brede borst. Zijn voeten stonden ver uit elkaar, alsof hij zich schrap zette. ‘Volgens mij heb ik gezegd dat ik het prima vind dat ze hier verblijft, zolang ze niet mijn probleem is.’

Wat een hartelijk welkom. Blijkbaar was zuidelijke gastvrijheid niet wat het leek.

Silas lachte. ‘Jongen, toen je het stokje van me overnam, werd alles jouw probleem. Gefeliciteerd. Ik ga een dutje doen.’

‘Ik moet aan het werk,’ sputterde hij tegen.

Maar Silas was de veranda al op gelopen.

‘Jackson zal de hut wel op orde hebben voor haar. Mama heeft hem gezegd die schoon te maken. Ik zie jullie bij het avondeten.’

Becks, mijn mede-expat uit Manhattan, kreunde toen ze weer naar het huis terugliep. ‘Sorry, ik moet plassen. Niet zwanger worden. Het is vreselijk.’

‘Maar...’ Mijn stem brak toen Becks zich het huis in haastte.

Tripp keek op zijn horloge. Ik wist niet waarom hij er zo onrustig uitzag. Zijn vlucht vertrok morgen pas.

Ik voelde een krachtige, hete adem tegen mijn huid.

Hijde de andere meneer Griffith nu al in mijn nek? Dat ging niet gebeuren.

Ik draaide me om om hem te zeggen dat hij moest ophoepelen toen harige lippen langs mijn schouder streken. Ik schrok me dood en gilde.

Een witte flits verraste me toen de cowboy – Silas’ zoon – grijnsde. ‘Ze bijt niet.’

Zij niet, maar hij...?

‘Dat paard is zo groot als een tractor. Ik was eerder bang dat ik vertrap zou worden.’

Het dier stampte beledigd met haar hoef in de grond.

Ik keek over mijn schouder en zag dat Tripp doelloos rond de auto liep, op zoek naar een enkel streepje bereik op zijn telefoon.

Op dit moment had ik geen geduld of behoefte me iets van hem aan te trekken.

‘Cassandra Parker,’ zei ik. Nu had ik me eindelijk voorgesteld en konden we ophouden met onze tijd te verdoen.

Hij stak geen hand uit; zijn enorme armen hield hij over elkaar geslagen om vervolgens zijn vader te imiteren door zijn cowboyhoed even op te tillen. ‘Christian Griffith.’

Zijn blik ging naar een punt achter me, dus ik draaide me om zodat ik kon zien waar hij naar keek.

Tripp was afgedwaald en probeerde de moeizame verbinding met de rest van de wereld in stand te houden door herhaaldelijk te praten tegen iemand aan de andere kant van de lijn. Zijn eindeloze stroom van: ‘Hallo? Hallo? Kun je me nu horen?’ was irritant.

‘Moeten we die toyboy van je aan de lijn doen?’

Soms was ik van mening dat hij een muilkorf om moest.

‘Hij redt zich wel.’

Tripp besteedde totaal geen aandacht aan zijn omgeving en liep rechtstreeks tegen de achterkant van een pick-uptruck. Hij ramde zijn knie tegen de trekhaak.

‘Godverdomme!’

Hij boog voorover en greep zijn been terwijl hij op zijn telefoon keek om te zien of degene met wie hij belde hem had gehoord. Hij strompelde achteruit totdat de hak van zijn schoen een afschuwelijk, smakkend geluid maakte.

Tripp verstijfde. Hij keek langzaam naar waar hij in getrapt had.

Christian was naast me komen staan. Ik zag dat hij onder zijn baard geamuseerd glimlachte.

‘Waarom ligt daar modder?’ vroeg Tripp razend, terwijl hij zijn voet met een walgelijk, zuigend geluid uit de hoop trok.

Christian grinnikte. ‘Sorry, maar dat is geen modder.’

Ik rook de stank meteen en Tripp zo te zien ook.

‘Shit,’ zei hij vol afschuw.

‘Juist vriend, dat is wat het is,’ zei Christian op bijzonder kalmerende toon.

Tripp zette een stap achteruit om de viezigheid aan het gras af te vegen, maar hij gleed uit.

Verschrikt sloeg ik mijn handen voor mijn mond terwijl ik toekeek hoe hij wankelde om de trekhaak te ontwijken en weer in de mesthoop belandde.

‘Kijk nou,’ zei Christian uitdrukkeloos.

Zonder verder nog een woord over Tripp te zeggen, draaide hij zich om en sprong het zadel weer in. ‘De hut is deze kant op.’